

Kraków, 5. listopada 2014

Protokół z posiedzenia Komisji ds. nadania dr. Waławowi Waniakowi stopnia doktora habilitowanego

Dnia 5. listopada 2014 roku w budynku Wydziału Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej obradowała Komisja ds. nadania dr. Waławowi Waniakowi stopnia doktora habilitowanego. Komisja zebrała się w pełnym składzie tj.:

1. prof. dr hab. Edwin Wnuk (OA UAM, Poznań) – przewodniczący
2. dr hab. Marian Soida (OA UJ, Kraków) – sekretarz
3. prof. dr hab. Jacek Krelowski (CA UMK, Toruń) – recenzent
4. prof. dr hab. Ryszard Szczerba (CAMK PAN, Toruń) – recenzent
5. prof. dr hab. Marek Urbanik (OA UJ, Kraków) – recenzent
6. dr hab. Małgorzata Królikowska-Sołtan (CBK PAN, Warszawa)
7. prof. dr hab. Marcin Wójcik (IF UJ, Kraków)

Rozpoczynając obrady Komisji, jej przewodniczący prof. dr hab. Edwin Wnuk powitał wszystkich zebranych i po krótkim przedstawieniu się członków Komisji poinformował zebranych, że przedmiotem obrad jest dyskusja dorobku naukowego dr. Waławowa Waniaka i podjęcie uchwały w sprawie nadania lub odmowy nadania mu stopnia doktora habilitowanego. Przewodniczący poinformował, że w tej sprawie wpłynęły dwie pozytywne i jedna negatywna ocena dorobku naukowego habilitanta. Następnie Przewodniczący poprosił recenzentów o związane przedstawienie swych opinii.

Prof. dr hab. Marek Urbanik we wstępie swej opinii pisze: „Przedstawiona mi do oceny rozprawa habilitacyjna dr Waławowa Waniaka (zwanego zamiennie Kandydatem) jest w całości poświęcona obserwacyjnym i modelowym badaniom gazu molekularnego w tzw. komach komet. Dokumentacja jest kompletna i zawiera wszystkie wymagane dokumenty. Rozprawa składa się z trzech prac opublikowanych w prestiżowych międzynarodowych czasopismach. Publikacje te tworzą monotematyczny cykl prezentujący wyniki oryginalnych prac Kandydata. We wszystkich przypadkach jest on (niealfabetycznie) pierwszym autorem. Do dokumentacji dołączono oświadczenia współautorów, wskazujące na dominującą rolę dr Waniaka. Uważam, że formalne warunki umożliwiające merytoryczną ocenę wartości rozprawy zostały spełnione.”

Podobnie pisze prof. dr hab. Ryszard Szczerba: „Powołując się na ustawę z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym, dr Wacław Waniak jako osiągnięcie naukowe wskazał monotematyczny cykl trzech publikacji naukowych: H1 z 2007 r. (Icarus), H2 z 2009 r. (Earth, Moon, and Planets) oraz H3 z 2012 r. (Astronomy & Astrophysics), który poświęcony jest badaniu molekuł wtórnych w komach gazowych komet. Dr Waniak jest pierwszym autorem wszystkich 3 publikacji i do materiałów dołączył oświadczenia współautorów o ich wkładzie do poszczególnych prac. Wkład własny dr Waniak ocenił na 65% (H1), 74% (H2) oraz 82% (H3). Przedstawione prace dotyczą obserwacji naziemnych atmosfer kometarnych w pasmach molekularnych i w kontinuum pyłowym, które pozwalają na określenie ich składu chemicznego, stanu fizycznego oraz zmienności.”

Prof. dr hab. Jacek Krełowski swoją negatywną ocenę rozpoczyna: „Habibilitant uznał za swe osiągnięcie cykl trzech publikacji, jakie ukazały się w czasopismach Icarus, Earth, Moon and Planets oraz Astronomy and Astrophysics, legitymujących się parametrem impact factor 3.16, 0.83 i 5.084 odpowiednio. Prace te były cytowane odpowiednio: 1 raz, 5 razy i 6 razy (bez autocytowań).” Dalej, prof. Krełowski oceniając dorobek habilitanta pisze: „W pierwszej pracy Autor powołuje się na własną metodę badawczą, opublikowaną w 1992. Odnośna praca cytowana była (bez autocytowań) jeden raz. Najwyraźniej użyta tu metoda nie znalazła istotnego oddźwięku w środowisku. Druga praca doczekała się szerszego, choć też niewielkiego oddźwięku. Opis w autoreferacie nie udziela odpowiedzi czy stosowaną metodą uzyskano istotny wynik (jaki?) czy też stworzono jedynie możliwość otrzymania takowego. Trzecia praca wydaje się być najbardziej obiecującą – zebrała 6 cytowań w ciągu niespełna dwóch lat. Tu również autoreferat nie odpowiada na pytanie: czy uzyskano interesujący wynik, czy też tylko stworzono podwaliny pod uzyskanie ciekawego rezultatu? Nie jest jasnym czy wspomniane badania kosmiczne dały poprawny opis zjawisk w komecie czy tylko je potwierdziły? Ma to istotny wpływ na ocenę pracy H3.”

Prof. Szczerba ocenę tych prac przedstawia następująco: „Przedstawiony cykl trzech prac demonstruje niewątpliwe umiejętności habilitanta jako wytrawnego obserwatora komet w zakresie optycznym i UV, oraz jako sprawnego interpretatora uzyskiwanych danych naziemnych w pasmach molekularnych i w kontinuum pyłu. Warto zauważyć, że w przeciwieństwie do pracy H1, prace H2 i H3 zostały zauważone w literaturze badań kometarnych uzyskując dotychczas odpowiednio 6 i 7 cytowań. Konkludując uważam, że przedstawiona rozprawa habilitacyjna jest jasno sformułowaną i konsekwentną całością,

która wnosi istotny wkład do rozwoju dyscypliny naukowej związanej z wykorzystaniem naziemnych obserwacji komet w pasmach molekularnych (w szczególności CN) do badania morfologii ich kom. Jak pokazuje habilitant badanie morfologii komy a w szczególności zmienności wyrzutów materii z rotującego jądra pozwala na niebezpośrednie badanie jego ruchów własnych i aktywności powierzchniowej.”

Prof. Urbanik podsumowując znaczenie całości rozprawy pisze: „Lista prac dr Wacława Waniaka włączonych do rozprawy habilitacyjnej jest dość skromna. Spośród habilitacji, z którymi miałem do czynienia najmniejsza liczba włączonych prac to 4, habilitacja ta przeszła jako znakomita. Pozwoliłem sobie zatem na próbę umieszczenia publikacji Kandydata w kontekście światowej literatury, stosując spójnie jako kryterium tytuł wskazujący na analizę obrazu komy w pasmach molekularnych. I tak w okresie 2007 – 2012, (kiedy opublikowano tworzące habilitację artykuły dr Wacława Waniaka) ukazało się na świecie (wg powyższych kryteriów) 7 prac na temat analizy obrazów komet w paśmie CN. Trzy, czyli niemal połowa z nich to właśnie prace Kandydata wchodzące do habilitacji. W trakcie 15 lat poprzedzających ten okres (1992 – 2007) pojawiło się na świecie (wg. identycznych kryteriów) 8 prac poświęconych analizie obrazów komet w pasmach molekularnych. 25% ówczesnego światowego dorobku to prace Kandydata. Stwierdzam, że dr Wacław Waniak należy do prekursorów badań struktury komet w pasmach molekularnych, jego prace tak wczesne, jak i w okresie obejmującym publikacje wchodzące w zakres habilitacji stanowią znaczącą, rosnącą w czasie frakcję światowego dorobku w tej dziedzinie. Wartość publikacji wchodzących do rozprawy dodatkowo podnoszą dwie zalety. Po pierwsze, są to prace obejmujące cały kompletny proces badawczy: od zaprojektowania obserwacji poprzez ich wykonanie i redukcję, aż do numerycznego modelu struktury i kinematyki komy. Ma to tę zaletę, że Autor(zy) są świadomi równocześnie ograniczeń i niepewności obserwacji, problemów kalibracji itp., a z drugiej strony skończonych możliwości modelu. Ponadto, na tle podobnych prac publikacje Autora wyróżniają się starannością, bogactwem i różnorodnością analiz. Kandydat odgrywał wiodącą rolę i miał w każdej pracy istotny wkład metodologiczny na każdym etapie procesu badawczego – od obserwacji aż po modele. Uważam, że trzy bardzo dobre prace o zaletach wymienionych powyżej to wynik może nie znakomity, ale wystarczający.”

Prof. Szczerba tak opisuje dorobek naukowy habilitanta: „Dorobek naukowy dr Wacława Waniaka, zarówno przed doktoratem jak i po doktoracie, jest dość zróżnicowany choć ilość publikacji naukowych nie jest imponująca.

Jest to jednak w pewnym stopniu kompensowane dużym zaangażowaniem habilitanta w obserwacje, rozwój oprogramowania do analizy i interpretacji uzyskiwanych danych oraz w edukację. Pierwszą zauważoną publikacją habilitanta była praca z 1992 r. (dotychczas 12 cytowań) poświęcona analizie warkocza pyłowego komety Halleya przy pomocy kodu Monte Carlo jego autorstwa. Już na początku lat 90-tych habilitant zajął się obserwacjami komet w pasmach molekularnych CN, C2 oraz C3, a także w kontinuum pyłu, opracowując metodę wieloaperturowej fotometrii. We współpracy z obecnym Uniwersytetem Pedagogicznym w Krakowie habilitant zajął się następnie rozwojem oprogramowania do redukcji obrazów CCD, oraz oprogramowania do analizy tomograficznej uzyskiwanych danych. Efektem była rozprawa doktorska obroniona w 1996 r. Od tego momentu widać przerwę w aktywności „publikacyjnej” (po doktoracie do 2005 roku ukazały się tylko 2 publikacje habilitanta i 2 prace powstałe w ramach dużych zespołów zajmujących się badaniem układów zaćmieniowych). Jak wyjaśnia jednak habilitant pracował on wówczas nad unowocześnieniem bazy obserwacyjnej Obserwatorium UJ realizując grant inwestycyjny MNiSW i za swoją pracę został wyróżniony w 2002 roku nagrodą zespołową Rektora UJ. Aktywność „publikacyjna” habilitanta rozpoczyna się właściwie w 2005 roku i to głównie we współpracy z wychowankiem habilitanta dr. Michałem Drahusem. Według ADS mają oni obecnie 22 wspólne prace (przy całkowitej liczbie 26 licząc od 2005 roku). Niezaprzeczalnym dorobkiem habilitanta po doktoracie są obserwacje, oraz rozwój oprogramowania, które umożliwia redukcję czy też analizę danych obserwacyjnych. Mam wrażenie, że dr Waniak jest w stanie stworzyć dedykowane oprogramowanie właściwie dla każdego projektu badawczego. Z naukowego punktu widzenia habilitant zajmował się takimi zagadnieniami jak zmienność okresu i stanu rotacji jąder komet, oraz powiązanie CN z jej najbardziej prawdopodobną molekułą macierzystą jaką jest cyjanowodór. Warto podkreślić, że przejścia HCN wymagają obserwacji radiowych w zakresie milimetrycznym. Do dorobku habilitanta trzeba też zaliczyć realizację metody obrazowania plamkowego, która została wykorzystana do obserwacji układów podwójnych, oraz stworzenie programowego symulatora działania optyki adaptatywnej, w celu oszacowania możliwości wykrycia słabych obiektów (komet) wokół najbliższych gwiazd poza Słońcem. Podsumowując, uważam, że pomimo iż część obserwacji nie została jeszcze opublikowana (lub nawet wykonana) wydaje się, że zespół Drahus-Waniak jest w stanie je przygotować, opracować, przeanalizować i opublikować.”

Inaczej ten dorobek ocenia prof. Krelowski, pisze: „Niska ilość cytowań

źle koresponduje z samooceną Habilitanta, który pisze o „nowatorstwie” używanych przez siebie metod. Dotyczy to w równym stopniu publikacji po, jak i przed, uzyskaniem stopnia doktora. Podobnie wygląda ocena współpracownika. P. Waniak pisze o pionierskim podejściu dra Drahusa do problemu okresowości, ale dorobek tego ostatniego też został skwitowany w środowisku niewielką liczbą cytowań. Tego rodzaju oceny, zawarte w autoreferacie wydają się być co najmniej przesadzone. Habilitant pisze o metodach analizy obrazu, jego zdaniem znacznie lepszych od stosowanych wcześniej, ale nie wspomina o uzyskanych tą drogą wynikach, a jedynie o takiej możliwości. Nie wiadomo, jaki sens ma wspomnienie międzynarodowych badań nad kometą 8P/Tuttle skoro nie wspomina się o żadnych rezultatach. Typowy fragment autoreferatu: *Właśnie zakończyłem testy modelu komy HCN-CN. Pozwoli on, dzięki podejściu tomograficznemu, na odtworzenie czasowej zależności kierunkowego rozkładu emisji HCN z jądra przy jednoczesnym wykorzystaniu radiowych widm HCN, niosących informację o kinematyce tej molekule i obrazów komy CN, dających wiedzę o rozkładzie przestrzennym. Można też będzie odpowiedzieć na pytanie, czy HCN jest jedynym źródłem kometarnego CN.*” Dalej prof. Krełowski pisze: „Jedno z pierwszych zdań autoreferatu zaczyna się od: *Podstawowym celem prac było zbadanie zawartości molekuł wtórnych...* ale na darmo szukać odpowiedzi na pytanie czy ten cel osiągnięto i czy wynik istotnie okazał się wartościowy. Podobnie w autoreferacie można znaleźć zdanie: *Brałem też udział w kampanii obserwacyjnej komety 48P/Johnson, dla której spodziewamy się znacznych zmian okresu rotacji. Poprzednie obserwacje dały bardzo precyzyjną wartość okresu, więc nawet niewielkie zmiany będą łatwo wykrywalne. Obserwacje tej komety były prowadzone między innymi przy pomocy teleskopu Keck. Keck to jedno z najlepszych urządzeń obserwacyjnych na Ziemi. Dlaczego te obserwacje nie dały żadnych wyników? A może dopiero możemy się ich spodziewać, co znów prowadzi do wniosku o przedwczesnym rozpoczęciu przewodu habilitacyjnego?”*

I jeszcze: „Początek opisu pracy H2 sugeruje, że w literaturze nie istniały wcześniej metody (software) redukcji obserwacji i wykonywania odpowiednich pomiarów. Jeśli takie metody opracował dopiero habilitant, to jest rzeczą niezrozumiałą małą ilość cytowań tej pracy. W opisie znajdujemy informacje o *dokonanych próbach* czy też obserwacjach, które *mogą pozwolić*, ale jaki wynik tych prób i czy obserwacje pozwoliły – nie wiadomo. W pracy H3 habilitant ponownie pisał programy do redukcji danych i opracowywał wszelakie metody. Zestawienie dwóch powyższych prac jest w istocie kuriozalne. W opisie pracy H2 habilitant pisze: *... napisanie oprogramowa-*

nia do redukcji obserwacji, opracowanie metod i napisanie programów służących wyznaczeniu prędkości ruchu struktur komy i okresowości ich pojawiania się... a w opisie pracy H3 czytamy: ... napisanie oprogramowania do redukcji obserwacji, ..., opracowanie metod i napisanie programów służących wyznaczeniu prędkości ruchu struktur komy i okresowości ich pojawiania się... To przecież te same teksty! Co więcej w opisie pracy H3 habilitant zaznacza: *Badania komety 103/Hartley2 dotyczyły projektu wspomnianego w opisie H2.* Skoro chodzi o ten sam program – to dlaczego nowatorskie metody zastosowane w H2 nie zostały zastosowane w H3? Wygląda na to, że p. Waniak zmienił zdanie o wartości metod użytych w H2. Ale skoro metody te okazały się złe, to należałoby wyjaśnić niezbędne zmiany – określić, co w pracy H2, zaliczanej do „osiągnięcia” jest nieprawidłowe i na ile jej wnioski trzeba przerehabilitować. Nic takiego w autoreferacie nie znalazłem.”

Pozostały dorobek habilitanta prof. Urbanik ocenia następująco: „Problemem ilości dotyczy w mniejszym stopniu całkowitej liczby prac po doktoracie (15 recenzowanych, 12 innych). Jest to wynik w dolnej części rozkładu dla znanych mi rozpraw. Widziałem dobre habilitacje z mniejszymi ilościami prac. Niepokój budzi natomiast niewielka całkowita ilość cytowań (nieco ponad 80), jak i H – indeks równy tylko 6. Są to wartości zdecydowanie niższe od znanych mi habilitacji. Nie jestem zwolennikiem oceniania wartości dorobku tylko według indeksów cytowania. Cytowalność jest silną funkcją rodzaju badań. Przykładowo: radioastronomowie z reguły porównują swoje wyniki do danych w innych domenach (optyczne, rentgenowskie itp.), jest to rutyna. Z kolei niewiele prac w dziedzinach optycznych, czy rentgenowskich odwołuje się do wyników radiowych. Tym niemniej, mała ilość cytowań będzie wzięta pod uwagę przy finalnej ocenie rozprawy (*vide ponizej*). ”

Prof. Urbanik wysoko ocenia dorobek organizacyjny habilitanta: „Dr Wacław Waniak był nie tylko inicjatorem omawianych badań komet w Polsce. To jemu Obserwatorium Astronomiczne UJ zawdzięcza nowoczesne instrumentarium. Dr Waniak był współautorem wielkiego grantu inwestycyjnego, dzięki któremu zakupiono nowoczesną kamerę CCD. Kandydat oprócz tego uzyskał 8 grantów w Uniwersytecie Jagiellońskim, w 7 z nich był kierownikiem. Środki te zostały użyte przez niego do gruntownej modernizacji i automatyzacji 50-centymetrowego teleskopu w Obserwatorium UJ, czyniąc z niego nowoczesne, sprawne narzędzie badawcze. Za swoje zaangażowanie Kandydat uzyskał w r. 2002 nagrodę Rektora UJ. W omawianej działalności dr Wacław Waniak w pełni sprawdził się jako znakomity menadżer nauki, jest to też cenna cecha pretendenta do statusu samodzielnego pracownika na-

uki. Warto jeszcze dodać, że Kandydat bywał recenzentem prestiżowych pism naukowych, m.in. „Icarus”. Propozycje takich recenzji otrzymują wyłącznie uczeni o światowej renomie.”

Inaczej ten dorobek ocenia prof. Krełowski: „Lista projektów, w których habilitant brał udział wygląda imponująco. Brak mi wszakże choćby jednozdaniowych wzmianek o wykonywanych zadaniach i o wynikach. Zwłaszcza, że lista tych projektów jest chyba dłuższa niż lista publikacji. Podobnie wykaz uzyskanych i wykonanych grantów nie zawiera informacji o zaangażowaniu i wynikach, ani nawet o uzyskanych środkach finansowych. Lista grantów UJ jest długa; jak rozumiem, są to małe granty. Poza tytułami nic na ich temat nie napisano.”

Dorobek edukacyjny i dydaktyczny habilitanta prof. Szczerba ocenia słowami: „Dorobek edukacyjny i dydaktyczny dr Waniaka jest, wg mnie, znaczący. Wypromowanie ośmiu magistrantów czy też obciążenia dydaktyczne i organizacyjne związane z pracą na kierunkach astronomia i informatyka stosowana są rzeczywiście czasochłonne. Warty podkreślenia jest fakt, że jeden z magistrantów, Michał Drahus, jest jego wyróżniającym się wychowankiem, który w chwili obecnej jest bliskim współpracownikiem habilitanta. Jak już wspominałem, mają oni obecnie 22 wspólne prace, które były cytowane dotychczas 85 razy. Umiejętność wychowania ludzi takiego pokroju można uznać za znaczące osiągnięcie dydaktyczne habilitanta. Dr. Waniak był też kierownikiem lub wykonawcą wielu międzynarodowych projektów badawczych, oraz wielu grantów na badania własne UJ. Czuję jednak niedosyt jeśli chodzi o aktywność międzynarodową habilitanta czy też o próbę usamodzielnienia się poprzez stworzenie własnego zespołu badawczego w Polsce. Być może zadania wynikające z obciążeń edukacyjnych i/lub organizacyjnych nie pozwalają na «rozwiniecie skrzydeł».”

Współpracę międzynarodową podobnie ocenia prof. Krełowski, który pisze: „Doświadczenia zdobyte za granicą prezentują się nader skromnie. Dwa bardzo krótkie staże – to wszystko.”

Inaczej tą współpracę ocenia prof. Urbanik: „Spośród 15-tu wymienionych w Zał. 5 recenzowanych prac po doktoracie 7 powstało w międzynarodowych zespołach, w 4 przypadkach pierwszym autorem jest Kandydat lub jego były magistrant. Dwie inne prace to rezultat rozległych międzynarodowych kooperacji. W latach 2006 – 2012 dr Waniak siedmiokrotnie (czyli co rok) wyjeżdżał na krótkie staże związane z obserwacjami. Samodzielnie nawiązał także współpracę z pięcioma ośrodkami zagranicznymi, w tym tak prestiżowymi jak Max Planck Institute for Solar System Research, Univer-

sity of California at Los Angeles, czy California Institute of Technology. Dr Wacław Waniak wykazuje może nie najwyższą, ale znaczącą aktywność międzynarodową.”

Podsumowując swoje oceny, recenzenci konkludują słowami:

– prof. Urbanik:

„Na całościową ocenę wartości rozprawy habilitacyjnej dr Wacława Waniaka wpływ mają dwa czynniki. Z jednej strony ocenę obniżają szczupłość samej rozprawy i najmniejsze ze znanych mi habilitacji parametry cytowalności. Z drugiej strony mamy wysoką wartość prac i znaczący wkład jaki wnoszą do światowego poziomu wiedzy o kometach. Mamy też obraz Kandydata jako prekursora badań kometarnych w Polsce, posiadającego znakomite predyspozycje do roli samodzielnego pracownika nauki: jest znakomitym menagerem nauki, umiejącym nawiązywać i organizować międzynarodowe kontakty, jest też świetnym dydaktykiem. Stwierdzam, że rozprawa i dorobek spełniają wymogi Art. 16 ust 1 i 2 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 r. (z późniejszymi zmianami).

W moim przekonaniu rozprawa habilitacyjna i dorobek Kandydata sytuują go na tle znanych mi habilitacji może niezbyt wysoko, ale jednak powyżej ustawowego i zwyczajowego progu wymagań. Wnioskuje o dopuszczenie dr Wacława Waniaka do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego. ”

– prof. Szczerba:

„Reasumując uważam, że przedstawiona rozprawa habilitacyjna stanowi znaczący wkład autora do badań nad strukturą atmosfer kometarnych pozwalających na niebezpośrednie wnioskowanie o stanie rotacji i aktywności ich jąder. Biorąc powyższe pod uwagę, wnoszę o dopuszczenie Pana dr Wacława Waniaka do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.”

– prof. Krełowski:

„Rozprawa jest, jak widać, bardzo słaba. Można na podstawie dostarczonych materiałów mieć jedynie nadzieję, że w przyszłości, dzięki swym nowatorskim (ale nie sprawdzonym) metodom, habilitant uzyska wartościowe wyniki. Pozwólmy zatem, aby metody badawcze p. Waniaka przyniosły w końcu plon. Proponuję zamknąć przewód bez nadania stopnia, a wrócić do problemu możemy natychmiast po tym, jak obserwacje z udziałem wiodących instrumentów (ALMA, Keck i in.) przyniosą w końcu wyniki (w oparciu o ostateczne już metody), opublikowane w odpowiedniej klasy czasopismach.”

Po przedstawieniu swych opini przez recenzentów Przewodniczący otwo-

rzył dyskusję nad zaprezentowanymi opiniami. W dyskusji podkreślono wagę publikacji habilitanta zamieszczonymi w jego rozprawie. W szczególności doceniono kompletność badań – od przygotowania i wykonania obserwacji, poprzez opracowanie oprogramowania do obróbki i analizy danych, po interpretację i modele fizyczne. Niskie parametry bibliometryczne – w szczególności niska cytowalność tych prac – raczej budzą zdziwienie. Prof. Wnuk zauważył, że czasopisma, w których opublikowane są omawiane artykuły, są dobrymi czasopismami mającymi dobrą opinię w środowiskach zajmujących się badaniami Układu Słonecznego.

W wyniku dyskusji zgodzono się, że prezentacja swojego dorobku naukowego w autoreferacie dr. Waniaka nie jest zadowalająca, jednak ocenie podlega dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny habilitanta a nie wyłącznie jego opis w autoreferacie.

Zgodzono się z wysoką oceną działalności dydaktycznej i organizacyjnej dr. Waniaka.

Prof. Szczerba zwrócił uwagę na niską aktywność międzynarodową dr. Waniaka, poparł go w tej opinii prof. Krelowski. W wyniku dyskusji zgodzono się, że doświadczenie zagraniczne habilitanta nie jest imponujące, ale zadowalające jak na pracownika obciążonego dydaktyką.

Dr hab. Królikowska-Sołtan zwróciła uwagę na nieprawdziwe jej zdaniem określenie dr. Waniaka jako „prekursora badań kometarnych w Polsce”. W wyniku dyskusji zgodzono się z określeniem „prekursor obserwacji kometarnych w Polsce”.

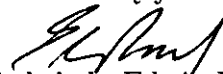
Po dyskusji Przewodniczący poprosił zebranych o zagłosowanie w sprawie podjęcia uchwały.

Komisja w wyniku głosowania jawnego – **6 (sześć) głosów ZA, 0 (zero) PRZECIW i 1 (jeden) WSTRZYMUJĄCY SIĘ** – postanawia podjąć uchwałę o wystąpieniu do Rady Wydziału Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej Uniwersytetu Jagiellońskiego z wnioskiem o nadanie dr. Wacławowi Waniakowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk fizycznych w zakresie astronomii.

Sekretarz Komisji

dr hab. Marian Soida

Przewodniczący Komisji

prof. dr hab. Edwina Wnuk